

HELLSING VS. ALUCARD // Naylee

1. harc - bevezető rész

A teremben lévők mindannyian lélegzetüket visszafojtva várták, mikor csap le a kíméletlen vadász, ki a prédák legádázabbikát vadássza, könyörtelen szenvedéllyel. A bársony függöny egy pillanatra meglebbent, szinte észre sem lehetett venni, egy árny suhant, mely az áldozata felé tartott. Kékesen ragyogó fény, minden árnyékot jótékonyan megnyújtott, és megvilágította a háttérben a sírboltokat, melyek, mint gombák nőttek ki a földből. Előttük egy alak állt, mintha csak a végzetét szeretné magához csalogatni. Egy penge fémes szisszenéssel csúszott ki hüvelyéből, hogy kövesse forgatója akaratát: öljön.

- Kivágom a szívedet átkozott vámpír kutya! – kiáltotta, majd a kezében megcsillant kardjának ezüst pengéje. Arca eltorzult a dühtől, egyetlen cél lebegett a szeme előtt, meg kell ölnie ezt a vérszívót.

Lenézett az alatta fekvő vonagló, torz testre, ami éppen felemelte egyik karmos kezét, és kegyelemért akart könyörögni. A lány arcán vérszomjas mosoly suhant át, majd hangosan, vérfagyasztóan felnevetett. Kardját még magasabba emelte, fél térdre ereszkedett és egy erős mozdulattal átszúrta a vámpír szívét.

Penge villant, hús szakadt, izmok, erek elpattantak, csont roppant.

A termet a vámpír utolsó vérfagyasztó kiáltása töltötte be. Az éjszaka teremtménye már csak a levegőt markolta, de senki nem sietett a segítségére. Egyedül kellett szembenéznie a kárhozottak utolsó ösvényével. Majd keze hanyagul omlott teste mellé, tompa puffanással jelezte földet érését.

Eddig vörösen izzó szemek tompán fénylettek és egy utolsó sóhaj tört fel gazdájukból, majd teste porrá vált, enyhe szellő messzire söpörte, ezüstös fénnel csillogtak az apró szemek. A kivégző szeme előtt elröppentek, mintha ezzel akarnának köszönetet mondani, hogy megszabadította átkozott életétől.

Vett egy mély levegőt, majd mélyen meghajolt közönsége előtt.

Színpadok mögül lassan kilépkedett ez előbbi vámpír, és Ő is hasonlóan színész társához, hódolattal adózott a közönségének.

A Kkicsiny színházban megcsendült az első összeütődő tenyér, majd a többi követte.

Sonia körbe nézett az alkalmi közönségen és elszomorodott. Egyre kevesebben vannak, egyre több az üresen hagyott szék. Egy-két nézőnek valóban tetszik, ők tapsolnak, a többiek csak szolidaritásból.

Még kétszer meghajoltak, majd eltűntek a nehéz bársony függönyök mögött, távol a kíváncsi tekintetektől.

- Ha ez így megy tovább, lehúzzhatjuk a rolót – mondta Adam, a vámpírt játszó színész, miközben asztalához sietett, hogy kivegye piros kontaklencsáját. Nagy zöldes szemével és félhosszú, tépett barna hajával, valamint szép arcával, úgy nézett ki, mint egy lány. Nem szégyellte, helyette sokszor játszott női szerepeket, melyek során sok férfiszív sínylődött rabigában.

Sonia mélyet sóhajtott és maga is letelepedett az öltöző asztalához.

- Egyre kevesebben vannak – mondta. – Nem mintha valaha is lett volna telt házunk.

- Az emberek nem értékelik a művészetet – mondta tettetett szomorúsággal, de a hangja mögött meghúzódott egy adag öngúny és egy kis sértettség is.

- Valamit ki kellene találnunk. Az emberek nem hisznek a vámpírokban – mondta a lány miközben fekete parókájától szabadult meg. Hosszú combjaig érő szőke haja kibomlott és beterítette a hátát. Zöld szemével érdektelenül szemlélte a tükörképét.

- Persze, miss egyetemista nem hisz a természetfeletti lények létezésében. De nekem hidd el, léteznek. Én láttam már vámpírt – húzta ki magát büszkén.

- Aha – hagyta rá, már ezerszer végighallgatta azt a képtelen történetet, amikor befordult egy sötét sikátorba, és egy vámpír épp egy lányból szívta ki az életet. – Inkább attól kellene félned, hogy ezt az egész kócerájt bezáratják, mert akiket érted küldenek azok rosszabbak, mint bármely szörnyeteg – hergelte Sonia. Adam csak legyintett egyet. Az ő mottója, hogy élj a mának, és csak akkor aggódj, ha már nagy a baj.

- Inkább menj haza, későre jár. Gyorsan összepakolt, majd futó pusztit lehelt Adam arcára, és már az utca kövein kopogtak ütemes lépteit.

Végignézett az utcákon, melyeken most nem sok ember nyüzsgött. Némelyik ház romokban állt, az utcán koldusok kéregettek a mai betevő falatjukért, vagy hogy alkoholba fojtsák a hontalanság keserű terhét.

Folytatás a következő oldalon!

Az egész utca valami mély letargiát sugárzott, végső kétségbeesést.

A szegények nagyon szegények voltak, a gazdagok pedig nagyon, mondhatni mocskosul gazdagok. A városrészt, ahol ő lakott egy rablóbanda tartotta a kezében, mely egy kis hal, ahogy mondani szokták. Az ő feljebbvalójuk nem ismert, senki nem meri emlegetni, vagy beszélni róla. Senki nem tudta valójában mi folyik London életének a háttérben, de azt mindenki sejtette, hogy szörnyű dolgok. Az emberek tudatos rettegésben éltek, a halálózási ráták az utóbbi hónapokban megtízszereződtek, az emberrablások hatalmas és szerteágazó méreteket öltöttek.

Veszekedés hangjai ütötték meg a fülét, így gyorsított a léptein. Egy kocsi hajtott el mellette, majd egy látványosat fékezett, bevárta, míg mellé ér és csendben követni kezdte. Sonia már szinte szaladt, ahogy érezte a közeledő veszélyt, érzékei riadót fújtak, de egy kis hang azt mondogatta belsőjében, hogy nem kell félnie.

Már látta a házat, ahol lakik, amikor arra szánta el magát, hogy megáll és megnézi ki az üldözője.

Az autó megállt mellette, és egy komornyiknak kinéző alak szállt ki belőle, arcán behízselő mosoly játszott.

- Sonia Ravenwoodhoz van szerencsém? – kérdezte mézes-mázos hangján.

Sonia egy kissé elbizonytalanodott. Aztán az jutott eszébe, ha el akarnák rabolni, már megtették volna.

- Igen – jelentette ki határozottan, makacsul a férfi szemébe nézve.

- Valóban – hümmögött az idegen, miközben szentelentül méregette.

- Maga kicsoda? – kérdezte magasra emelt fejjel.

- Elnézését kérem az udvariatlanságomért. Jonathan vagyok, a Helsing ház komornyikja – majd meghajolt.

- Mit akar tőlem?

- Csupán egy órát az életéből – mikor látta a lány ijedt ábrázatát, gyorsan folytatta. – Fontos dologról van szó, ha nem egyezik bele, abba, amit kínálunk, szabadon távozhat.

- Miről lenne szó? – kíváncsiskodott.

- Sajnos erről nem áll módomban még tájékoztatni.

- Még nem hallottam a Helsingekről.

Jonathan arcán megint megjelent a mindent tudó mosoly.

- Majd fog – jelentette ki.

A lány felé nyújtotta fekete kesztyűbe bujtatott kezét. Sonia egy percig habozott majd behelyezte a sajátját.

Mit veszíthet?

Nagy fekete autó méltóságteljesen gördült végig az utcákon, majd később egy kovácsoltvas kapu előtt állt meg, mely engedelmesen kinyílt megmutatva a háttérben terpeszkedő hatalmas villát.

- Húha, nem semmi – ámult el Sonia amikor beléptek. Minden fekete és zöld színekben pompázott. A padló fekete csempéből volt kirakva, az ablakokat fekete bársony sötétítők fedték.

Márvány lépcső vezetett fel az emeletre, mellette egy pedig az alagsorba. Olyan volt az egész hely kisugárzása, mint egy rég elfeledett, kísérteties szanatóriumé. Jonathan engedte, hogy kinézeldje magát, majd mellé lépett és egy intéssel tudatára adta, hogy kövesse. A falakon festmények voltak, aranyozott keretben. Férfiak és akadt egy nő is, sápadt arca fegyelmet sugárzott, kör alakú szemüvegének a lencséjén megcsillant a fény. Bőr székben ült, egyik kezében szivar füstölt. Hosszú szőke haja volt, ruhája, mint egy férfié, de mégsem ez vonzotta magára Sonia tekintetét, hanem az, hogy abszurd módon, nagyon sokban hasonlítottak egymásra.

- Ő Sir Integra Wingates Helsing. A Helsing család előző feje. Sonia bólintott, majd a komornyik után sietett, de az információt elraktározta magában. Jonathan megállt egy faajtó mögött, mire a lány majdnem neki ment a hátának. Hátrapillantott, mire Sonia megvonta a vállát. A könnyed mozdulat mögött azonban feszültség rejtőzött.

Érezte, hogy az ajtó mögött valami fontos fog történni. A komornyik sóhajtott és egy határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót, mire ugyanaz az iroda nézett vissza rá, ahol a nőt lefestették. Nehéz barna asztal mögött egy hatalmas bőrfotel alkotta a berendezést. Az asztalon iratok, egy telefon, egy doboz szivar és egy hamutál volt. Sonia elcsodálkozott, hogy mennyire puritán az egész szoba, pedig a gazdagok többet is megengedhetnének maguknak. Enyhe szimpátiát érzett, ő sem volt híve a cicomának.

- Kérem, foglaljon helyet – intett Jonathan a bőrfotel felé. Sonia feszengve leült, de mihelyst helyet foglalt, kinyílt egy ajtó, amit eddig észre sem vett, és két alak lépett be a szobába. Vagyis az egyik egy tolószéken tolt a másikat. A tolószékes egy nagyon öreg férfi volt, mindenféle csövek álltak ki belőle, vagy éppen belé vezettek. A férfit egy fiatal lány tolt, akin egy rendőr ruha volt, mini változatban. Illedelmesen felállt, de amazok intettek, hogy foglaljon helyet nyugodtan.

Folytatás a következő oldalon!

- Köszöntöm nálunk kisasszony – mondta a tolokocsis érces hangján, és megigazgatta monokliját, hogy jobban szemügyre vegye.

- Walter vagyok, a Hellsing ház előző komornyikja. A fiammal már megismerkedett, – itt intett Jonathan felé – valamint ez a bájos ifjú hölgy itt Victoria Seras kisasszony. Sonia végignézett Victorián és magában nyugtázta, hogy jó ízlése van az öregnek.

- Miért vagyok itt? – türelmetlenkedett Sonia.

- Nem is tudom, hol kezdhetném – szólalt meg Walter.

- Talán az elején – közölte szarkasztikusan, miközben kezével egy türelmetlen mozdulatot tett. Szinte nem is ismert magára, úgy érezte magát, mintha egy eddig rejtett énje tört volna akaratosan a felszínre.

- Akkor mindjárt belevágok. Az előző vezetőnk meghalt, úgy hogy nem hagyott maga után törvényes utódot, aki követhetné – darálta Jonathan.

- Fiam, majd én – mondta az öreg, és nyugalomra intette izgatott fiát.

- Sir Integra Wingates Hellsing hat hónappal ezelőtt hosszú betegeskedés után az életét vesztette – itt szomorúság gyulladt a szemében. – Halála előtt megbízott, hogy keressem meg a következő vezetőt.

- Aha, szóval, mivel is foglalkozik ez a... szervezet?
A jelenlévők összenéztek. Elég tanácstalannak tűntek. A szobára nyomasztó csend telepedett. Sonia kényelmetlenül feszengett a széken, mire az enyhe nyikorgással adta tudára nemtetszését.

- Seras kisasszony – mondta az öreg hirtelen, mire Sonia alig láthatóan összerezzent. A lány bólintott és egy pisztolyt vett elő a combjára erősített táskából. Szakavatott mozdulatokkal betárazta, kibiztosította és egyet a levegőbe lőtt. Sonia ijedten rándult össze a pisztoly hangjára, majd felpattant.

- Maguk megőrültek, akár el is találhattak volna valakit! – kiabálta miközben az asztalra támaszkodott.

- Seras kisasszony egy kis bemutatót tart – közölte az öreg, mintha a várható időjárást ecsetelte volna. Sonia mélyeket lélegzett, majd körbesandított a társaságon és visszaült.

- Legyen – préselte ki a szájából a szót. Victoria egy szó nélkül előlépett és a pisztoly egyenesen a szívéhez tartotta, majd meghúzta a ravaszt. Sonia sikoltott, majd a test tompa puffanással a földre hullt. A friss sebből apró vércsermely indult útnak beszennyezve a szőnyeget.

- Maguk örültek! Én itt egy percig sem maradok!

- Nyugodjon meg – mondta Walter. Sonia idegesen az öreg elé trappolt.

- Már hogy nyugodnék meg, hiszen előttem, lőtte le magát ez a lány! Tiszta örültek háza!

- Nézzen hátra – mutatott az ellenkező irányba Walter. A lány önkéntelenül hátra fordult és ott állt előtte a halott Victoria.

FOLYTATÁSA KÖVETKEZIK...